

บทที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การพัฒนาชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2" ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และผลการสรุปการวิจัย กล่าวโดยสรุปได้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อออกแบบและพัฒนาชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนเพื่อใช้สอนเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อหาประสิทธิภาพชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนเพื่อใช้สอนเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไม่น้อยกว่า 80/80

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการสอนเสริมจากชุดการสอนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นให้เพื่อนช่วยสอนได้ใช้ประกอบในการเรียนการสอนเสริม

2.3 เพื่อประเมินสภาพการเรียนการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอน

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่เรียนอ่อนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสะเดา “ซาร์คชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์” ที่ได้รับการสอนเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ศึกษาในโรงเรียนสะเดา “ซาร์คชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์” อ.สะเดา จ.สงขลา ในภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2543 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 021 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 อยู่ในระดับต่ำ คือระดับ 0.1 โดยสุ่มนักเรียนที่สมัครใจเข้าร่วมการทดลองจำนวน 30 คน โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะต้องไม่ได้เรียนพิเศษจากที่อื่นมาก่อน

2. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา เพื่อหาประสิทธิภาพชุดการสอน โดยใช้รูปแบบการวิจัยที่มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกับกลุ่มเดียว (Pretest-Posttest One Group Design) (Bieger and Geriach, 1996:52-53)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดการสอนที่ใช้สำหรับประกอบการสอนเสริมในรายวิชาภาษาอังกฤษ 021 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเป็นสื่อในการทดลองครั้งนี้ ซึ่งผู้เรียนสามารถดำเนินกิจกรรมได้ด้วยตัวเอง โดยมีเพื่อนช่วยสอนเป็นผู้ให้คำแนะนำการทำกิจกรรมในชุดการสอนที่ใช้ในการสอนเสริม พร้อมให้คำแนะนำเพื่อนแก้ไขข้อบกพร่องภายหลังการเรียนทุกครั้ง ในแต่ละชุดการสอนจะประกอบด้วยแผนการสอน อุปกรณ์การเรียน และแบบทดสอบ ในแผนการสอนจะระบุถึงจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียน และแบบทดสอบ เพื่อใช้ในการหาประสิทธิภาพครั้งนี้

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ปรนัยจำนวน 20 ข้อ
3. แบบประเมินสภาพการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอน
 - 3.1 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดการสอน
 - 3.2 แบบประเมินความพึงพอใจของเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อชุดการสอน
 - 3.3 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อบรรยากาศการเรียนการสอน
 - 3.4 แบบประเมินความพึงพอใจของเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อบรรยากาศการเรียนการสอน

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมการทดลอง ขั้นทดลอง และระยะหลังการทดลอง โดยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ขั้นเตรียมการทดลอง

- 1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1.1 ชุดการสอน
 - 1.1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 1.1.3 แบบประเมินผลสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 1.1.4 เตรียมนักเรียนเข้ารับการทดลอง ทั้งเพื่อนช่วยสอนและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1.5 ผู้วิจัยฝึกอบรมเพื่อนช่วยสอน

2. ระยะทดลอง

ให้นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการสอนเสริมโดยเพื่อนช่วยสอนโดยใช้เวลา 1 สัปดาห์ 4 วัน วันละ 100 นาที ในการดำเนินการสอน ผู้วิจัยนิเทศผู้ทำหน้าที่สอนและผู้เรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ

- 2.1 ให้นักเรียนผู้ที่ทำหน้าที่ช่วยสอน ดำเนินการสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 2.1.1 เพื่อนช่วยสอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน
 - 2.1.2 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน โดยการใช้คำถามถามเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน หรือถามถึงสิ่งที่เรียนผ่านมาแล้ว เพื่อจูงใจเข้าสู่บทเรียน

2.1.3 ขั้นตอนการสอน เพื่อนช่วยสอนเสริมดำเนินการตามขั้นตอนที่ผู้วิจัยเตรียมไว้สำหรับแต่ละหน่วยการเรียนรู้

2.1.4 ขั้นสรุป เพื่อนช่วยสอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียนที่เรียนหรือทำแบบฝึกหัดที่เพื่อนช่วยสอนมอบหมายให้นักเรียนทำหลังการสอนสิ้นสุดลงในแต่ละครั้ง ซึ่งผู้เรียนต้องบันทึกสิ่งที่ตนเรียนไว้เป็นรายคาบ และให้เพื่อนช่วยสอนเขียนสรุปผลการสอน เมื่อพบปัญหำเสนอผู้วิจัย และอภิปรายร่วมกับผู้ช่วยสอนคนอื่นๆ เพื่อหาทางแก้ไข และปรับปรุงการสอนในครั้งต่อไปให้ได้ผลยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจะนัดเพื่อนช่วยสอนวันละ 2 ครั้ง คือก่อนเข้าสอน และหลังสอน

3. ระยะหลังการทดลอง

ให้นักเรียนในกลุ่มทดลองทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (Posttest) และแบบประเมินสภาพการเรียนรู้การสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การทดสอบที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนที่กล่าวมาข้างต้น ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. จากการได้ทดลองใช้ชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพชุดการสอนพบว่า ผู้เรียนทำแบบทดสอบระหว่างเรียนได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 80.94 และผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 81.00 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2) สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. จากแบบประเมินสภาพการเรียนการสอนเสริมโดยใช้ชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอน เหล่านี้

3.1 ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดการสอนมีคะแนนเฉลี่ย 4.15 อยู่ในระดับดี

3.2 ความพึงพอใจของเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อชุดการสอนมีคะแนนเฉลี่ย 3.80 อยู่ในระดับดี

3.3 ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อบรรยากาศการเรียนการสอนมีคะแนนเฉลี่ย 4.67 อยู่

ในระดับดีมาก

3.4 ความพึงพอใจของเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อบรรยากาศการเรียนการสอนมีคะแนนเฉลี่ย

4.70 อยู่ในระดับดีมาก

การอภิปรายผล

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีผลคะแนนการสอบหลังเรียนสูงกว่าผลการสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าผู้เรียนได้รับการพัฒนาให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และการกระจายของคะแนนหรือค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของผลการทดสอบหลังเรียน (Posttest) น้อยกว่าค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนสอนมีค่าเท่ากับ 1.72 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังสอนมีค่าเท่ากับ 1.42 ซึ่งค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานลดลง แสดงให้เห็นว่าชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารถูกสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ ดังที่ สัจด์ อุทราพันธ์ (2533: 163) ได้กล่าวว่า การพิจารณาตัดสินผลการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยดูจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานได้ลดลงจากค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนสอนหรือไม่ ถ้าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานได้ลดลง แสดงว่าการดำเนินการสอนอย่างเป็นระบบ แต่ถ้าหากค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังสอนใกล้เคียงหรือมีค่ามากขึ้นกว่าก่อนสอน แสดงว่าระบบการสอนยังไม่เป็นระบบดีพอ จำเป็นต้องมีการปรับปรุงต่อไปอีก และจากผลการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในครั้งนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการเปรียบเทียบการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การทดสอบค่าที่ (t-test) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ

ชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นตามขั้นตอนการพัฒนาหาประสิทธิภาพ โดยมีการศึกษา วิเคราะห์หลักสูตร การออกแบบบทเรียนที่ดี โดยมีผู้เชี่ยวชาญทั้งทางสื่อที่ใช้ประกอบในชุดการสอนและทางเนื้อหาได้ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่างๆในการปรับปรุงพัฒนา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของรัตนา ฉายะเจริญ (2538 : 94) ที่กล่าวว่า ชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพเป็นส่วนหนึ่งจากการสร้างที่มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ และมีวิธีการที่เหมาะสม และได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ แบบฝึกที่ใช้ในชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กคือ แต่ละกิจกรรมเป็นไปตามลำดับความยากง่าย ทำให้เด็กมีกำลังใจในการเรียนซึ่งสอดคล้องกับ ข้อเสนอแนะของ รัตน์ ศรีไพรวรรณ (2527:413) ว่าจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นของการเรียนต้องเป็นไปตามลำดับ ความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจ เนื่องจากในการสอนโดยใช้ชุดการสอนในการสอนเสริมแต่ละครั้งนักเรียนได้แลกเปลี่ยนกัน ตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ทำให้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง และปรับปรุงให้ดีขึ้นในครั้งต่อไปซึ่งตรงกับความเห็นของสุชา จันทรหอม และสุรางค์ จันทรหอม (2519:54) ที่ว่าการเรียนที่ผู้เรียนทราบผลการทำงานของตนเองเช่น การตรวจ การเฉลย เพราะคำตอบจะชี้ให้เห็นสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่ควรแก้ไขและทราบความก้าวหน้าของตนเองซึ่งจะเป็นการเสริมแรงให้ผู้เรียนมีกำลังใจที่จะเรียนรู้ต่อไป

นอกจากนี้ในชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้จัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้เล่นเกมทำแบบฝึกทำให้เกิดการสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีความกระตือรือร้น พอใจที่จะทำแบบฝึก สอดคล้องกับคำกล่าวของสุรียพร นันทพานิช (2538:8) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เกมทางภาษาทำให้มีบรรยากาศตื่นเต้น เร้าใจ ส่งเสริมให้เด็กมีความสุขสนุกสนาน ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้การประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดการสอนและการประเมินความพึงพอใจของเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อชุดการสอน อยู่ในระดับดี

อีกประเด็นหนึ่ง คือ การจัดนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ โดยใช้เพื่อนช่วยสอนต่อผู้เรียนในอัตรา 1 ต่อ 3 โดยเลือกกลุ่มตามความสมัครใจ เมื่อผู้เรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่มซักถามปัญหากับผู้สอนทำให้ผู้เรียนคนอื่นที่สงสัยเช่นเดียวกันแต่ไม่กล้าถามได้ทราบคำตอบไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของมานิตย์ จันวัน (2535:66) ที่มีความเห็นว่าการให้นักเรียนเรียนด้วยกันเป็นกลุ่มๆ โดยการจับคู่ระหว่างเพื่อนช่วยสอนกับผู้เรียนเป็นไปตามความสมัครใจ เมื่อผู้เรียนมีปัญหาหรือไม่เข้าใจก็สามารถปรึกษาหรือหรือขอคำแนะนำช่วยเหลือจากเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เนื่องจากนักเรียนมีวัยใกล้เคียง ส่งผลให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกันกล้าซักถามในสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ แต่ถ้าหากกลุ่มมีขนาดใหญ่ขึ้นจะทำให้ผลการเรียนรู้ของนักเรียนลดลง ดังนั้นการสอนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนคำ จะได้ผลดีเมื่อสอนในอัตราส่วนที่เหมาะสม เนื่องจากการสอนโดยใช้ขนาดกลุ่มใหญ่ขึ้นมีแนวโน้มว่าจะยังได้ผลน้อยลงตามอัตราส่วนของผู้เรียนที่เพิ่มมากขึ้นเพราะยังมีจำนวนผู้เรียนมากขึ้นเท่าไร เพื่อนช่วยสอนยังมีปัญหาในการสอนมากขึ้นจนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งตรงกับความคิดของยัง (Young, 1972: 630) ที่กล่าวว่า การให้นักเรียนสอนกันเองทำให้นักเรียนรู้อะไรจากกันสามารถเรียนรู้อะไรต่างๆ จากกันและกัน บางครั้งการเรียนรู้จากกันและกันของนักเรียนจะทำให้เกิดความเข้าใจได้ดีกว่าการเรียนรู้จากครู เพราะภาษาที่นักเรียนใช้พูดจาเป็นระดับเดียวกัน เนื่องจากวัยใกล้เคียงกัน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของลาร์รี่ (Larry, 1982 : 4752-A) อุทัย เพชรช่วย (2527 :34-36) และสมาน คักดี เรืองรอง (2532 : 88-90) ที่พบว่าวิธีสอนโดยมีเพื่อนช่วยสอนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าวิธีสอนโดยไม่มีเพื่อนช่วยสอน ผลงานวิจัยที่สอดคล้องกับแนวคิดนี้ ได้แก่ ผลงานวิจัยของ ชวนพิศ วงศ (2538 : 66-70) ซึ่งศึกษาผลของการสอนเสริมโดยเพื่อนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและปานกลางต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านค่าย จังหวัดระยอง จำนวน 18 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่ายจากกลุ่มนักเรียนที่สมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มต่ำ แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 ได้รับการสอนเสริม โดยเพื่อนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและปานกลาง โดยมีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเท่ากับ 1:3 การจับคู่ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนใช้วิธีการจับคู่ตามความสมัครใจ สำหรับกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนเสริมจากเพื่อน ผลการศึกษาค้นพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ที่ได้รับการสอนเสริมโดยเพื่อนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและปานกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นผู้เรียนและเพื่อนผู้ช่วยสอนมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไปในทางที่ดีขึ้น จากการสังเกตและผลของการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อบรรยากาศการเรียนการสอน และการประเมินความพึงพอใจของเพื่อนช่วยสอนที่มีต่อบรรยากาศการเรียนการสอนอังกฤษ อยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้เนื่องจากบรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นกันเองผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน ตัวนักเรียนมีความกล้าซักถามในส่วนที่ยังไม่เข้าใจจากเพื่อนช่วยสอนอย่างเป็นกันเอง และสำหรับเพื่อนช่วยสอนได้มีการเตรียมความพร้อมก่อนที่จะสอนและมีความภาคภูมิใจในการทำหน้าที่แนะนำอธิบายให้เพื่อนผู้เรียนได้เข้าใจเนื้อหาซึ่งสอดคล้องกับสิวาไสลัม (Sivasailam, 1973:10) ที่กล่าวว่า การที่นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนมีการเตรียมสอนและทำความเข้าใจใน

บทเรียนมาล่วงหน้า และได้รับการฝึกฝน การตรวจสอบจากผู้วิจัยมาแล้ว นักเรียนผู้ทำหน้าที่สอนจึงมีความมั่นใจในการถ่ายทอดความรู้ต่างๆ เป็นคำพูดของตนเองให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มผู้เรียนเข้าใจ และสำหรับนักเรียนผู้เรียนมีความต้องการที่จะให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนเองสูงขึ้น จึงมีแรงจูงใจในการเรียนจึงเกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน เพื่อนช่วยสอนกล้าแสดงออกมากขึ้น ส่วนผู้เรียนยอมรับว่าเพื่อนช่วยสอนเข้าใจข้อบกพร่องของตนและพยายามอธิบายจนผู้เรียนเข้าใจ ทำให้ผู้เรียนกล้าซักถามปัญหาจากเพื่อนช่วยสอนได้ทันทีทำให้ผู้เรียนได้ข้อมูลย้อนกลับและสนใจเรียนเพิ่มขึ้น ส่งผลต่อเจตคติที่ดีต่อตนเองและต่อวิชาที่เรียน (Geer, 1978:5909-A) ซึ่งสอดคล้องกับเคลเลอร์ (Keller, 1968 :89) ที่กล่าวว่า การสอนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน เพราะความสำเร็จและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันของเพื่อนช่วยและของผู้เรียนที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สอนกันนั้นเองที่ทำให้ความเบื่อหน่ายและเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่เรียนลดลง

จากผลการศึกษาค้นคว้าและเหตุผลต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วแสดงให้เห็นว่าชุดการสอนที่ได้รับการออกแบบอย่างมีระบบโดยใช้ประกอบกับการใช้เพื่อนช่วยสอนเพื่อใช้ในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยแก้ปัญหาและสามารถพัฒนาให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับต่ำให้มีผลสัมฤทธิ์ในระดับที่ดีขึ้นมาได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษา

1.1 จากการทดลองการใช้ชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนอัตราส่วนของเพื่อนช่วยสอนกับผู้เรียนที่เหมาะสมสำหรับการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่ควรเกิน หนึ่ง ต่อ สาม เพื่อสะดวกในการฝึกทักษะทางภาษา

1.2 ลำดับขั้นตอนในชุดการสอนควรกระชับรัดกุม สะดวกต่อเพื่อนช่วยสอนในการตระเตรียมวัสดุอุปกรณ์

1.3 โรงเรียนควรสนับสนุนโดยการจัดคาบสอนเสริมให้ครูทุกหมวดวิชา ได้พัฒนาคุณภาพของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยทำเป็นกระบวนการในวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.4 ผู้บริหารควรตระหนักถึงความสำคัญ และสนับสนุนให้ครูจัดโครงการสอนเสริม โดยมีนักเรียนเป็นผู้ช่วยสอนหรือมีส่วนร่วมในการสอน

1.5 ควรจัดให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการจัดการสอนเสริมแก่ครู เพื่อสนับสนุนให้ครูนำเทคนิควิธีใหม่มาจัดการสอนเสริม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเชิงทดลองการสอนเสริมโดยเพื่อนช่วยสอนประกอบด้วยสื่อชนิดอื่น

เช่น บทเรียนโปรแกรม ชุดฝึกทักษะ เพื่อหารูปแบบของการสอนเสริมที่ประสิทธิภาพสูงสุดมาใช้สอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป

2.2 ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อหา

รูปแบบกิจกรรมสำหรับในการใช้พัฒนาทักษะทางภาษาแต่ละด้าน ให้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.3 ควรจะได้มีการศึกษาการออกแบบ และพัฒนาถึงวิธีการต่างๆ ในการสอนเสริม

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยคำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มต่ำ และกลุ่มปานกลาง ว่าวิธีการใดเหมาะกับกลุ่มต่ำ และวิธีการใดเหมาะกับกลุ่มปานกลาง

2.4 ควรมีการพัฒนาชุดการสอนสำหรับเพื่อนในเนื้อหาวิชาอื่นๆ เช่น วิทยาศาสตร์

คณิตศาสตร์ ต่อไป

2.5 ควรมีการศึกษาผลการเปรียบเทียบการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระหว่างการใช้เพื่อนช่วยสอนว่าเรียนอยู่ในระดับชั้นเดียวกันกับชั้นที่สูงกว่า ว่าจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนของนักเรียนแตกต่างกันหรือไม่